Баба Улька поїдом їсть свого чоловіка:

— Ти і невдатний, ти і нестулений! Тебе й люди цураються, з тебе й кури сміються! Де ти й узявся на мою бідну голівоньку! Зав'язав мені світ, що й сонця у небі не бачу!

Отак вичитує діда баба Улька.

Дід же одмовчується. Слухає — тільки крекче. А як зовсім непереливки стане, тоді й каже одну й ту ж фразу:

— Цить, стара, бо найду собі іншу!

І баба Улька враз замовкає. Чи то вірить в сексуальні потенції свого чоловіка, чи то ще яка причина, тільки дія фрази цієї на неї й справді магічна: протягом дня, аж коли й спати лягають, ні пари з вуст.

А вранці знов за своє:

— Ти і нестулений, ти і невдатний, в тебе із рук усе валиться, я з тобою вік прожила — прогорювала!..

Дід терпить, мовчить, збирається з силами на сакраментальну ту фразу.

Якось баба Улька так розійшлася, що не помогло уже й дідове "цить!".

— Шукай-шукай, щоб тебе пранці шукали! Хто за тебе старого, дурного і піде!

Отоді дід, до живого допечений, і врізав бабі:

— Цить, стара, бо вже пошти найдена!

* * *

Баба Улька тиждень після цього мовчала.